

Yusufçuk İşi

Ramazan TEKNİKEL

Selvinaz teyze, beni tam kapısının önünden geçerken yakalıyor.

“Gel hele, sana söyleyeceklerim var.”

“Buyur Selvinaz teyze!”

“Ama ikimizden başka kimse duymayacak ha!”

“Duymaz Selvinaz teyze.”

“Söz mü?”

“Söz...”

“Gerçi ben annene söylerim, onun haberi olsun, ondan söz çıkmaz.”

Selvinaz teyzenin ne söyleyeceğini çok merak ediyorum.

Önce iki yanına bakıp, sonra sadece benim duyabileceğim bir sesle:

“Şu yukarılarda oturan Barlas amca var ya. hani şu terzilik yapan amcayı, tanıyorsun değil mi?”

“Tanıyorum Selvinaz teyze, iş yerini bile biliyorum.”

“İşte o amca, her gün daha her yer karanlıkken kalkıp gidiyor. O saatlerde çarşı pazar da olmaz. Onu yarın sabah izleyebilir misin, nereye gidiyor, nereye gitmiyor?”

“Ama ben o saatte uyanamam ki.”

“Sen olur de, ben seni uyandırırım.”

“Olur, Selvinaz teyze izlerim!” diyorum.

Barlas amcanın, Selvinaz teyzeyi istettiğini annemlerden duymuştum.

Tam bir serüven, tam da bana göre...

Bu konuda hiç kimseye bir şey söylemeyeceğim. Selvinaz teyzeye söz verdim, sadece ikimizin arasında kalacak. Bir de annem bilecek. Bana

güveniyor Selvinaz teyze, oysa mahallemizde ben yaşlarda birçok çocuk var, hiçbirine söylemeyip bana söylediğine göre demek ki bana çok güveniyor. Sağol Selvinaz teyze. Görevimi çok iyi yapacağım.

Ertesi sabah Selvinaz teyze beni eliyle dürterek uyandırıyor. Zaten damlarımız yan yana, neredeyse bitişik. Yataklarımızın arasındaki uzaklık beş altı metre ya var ya yok. O sırada annemin de uyandığını biliyorum ama uyuma numarası yapıyor. Hemen kalkıp giyiniyorum.

Selvinaz teyze sessizce:

“İşte Barlas amcan geçiyor, sessizce izle bakalım arkasından. Ama sakın izlendiğini bilmesin ha! Çok sessiz. Olur mu?”

“Olur, Selvinaz teyze, sen hiç merak etme.”

Kaç tane serüven romanı okudum ben. Çok iyi biliyorum bu işleri. Hem çok iyi bir serüven bu...

“Hadi göreyim seni!” diyor.

Kaçırır mıyım hiç. Kırk elli metre kadar geriden sessizce yürüyerek izliyorum Barlas amca'yı. Ayaklarımın ucuna basa basa yürüyorum. Yol iniş aşağı, taş filan yuvarlanıp da ses çıkarmasın diye çok özen gösteriyorum. Az kaldı, birazdan dereye inecek. Dereye pek çok kavak ve çınar ağacıyla bir de dut ağacı var.

Tam dereye gelince duruyor. O durunca yolağın ağzında ben de duruyorum. Barlas amca dut ağacının dibine yan yatarak uzanıyor.

Her taraftan kuş sesleri geliyor. En çok da yusufçuk kuşlarının sesleri geliyor. Yusufçukların sesleri diğer kuş seslerini bastırıyor.

“Yussufumu tutun! Yussufumu tutun!” Onların bu sesini nedense ben hep öyle anlıyorum.

Barlas amca, buraya diğer kuşların ve yusufçuk kuşlarının sesini dinlemeye geliyor demek ki. Ama çok hoş sesler. Ben de aynen Barlas amca gibi yanlamasına uzanıyorum.

Uyanıyorum ki güneş çoktan doğmuş. Eyvah uyuya kalmışım burada. Bakıyorum Barlas amca falan yok. Demek biraz kuş seslerini dinleyip gitmiş.

Şimdi ben Selvinaz teyzeye ne diyeceğim. Ben de aynen anlatırım, ne yapayım uyumuşum işte.

Yukarı çıktığımda Selvinaz teyzeyi evinin önünde beklerken buluyorum. Bir çalı süpürgesiyle oraları süpürüyormuş gibi yapıyor. Benden haber bekliyor.

Aynen anlatıyorum:

“Uyuya kalmışım Selvinaz teyze, kalktım ki Barlas amca yok,” diyorum.
“Yarın bir daha kaldır sen beni!”

Selvinaz teyze gülümsüyor.

“Tamam, yarın devam edersin öyleyse,” diyor.

Ertesi sabah yine Selvinaz teyzenin uyarısıyla uyanıyorum.

“İşte Barlas amcan gidiyor.”

Hızla giyiniyorum. Yolağa çıkıp ardından sessizce izliyorum.

Barlas amca, aynen dün gittiği gibi yavaş yavaş yürüyor. Aynı yere geldiğinde duruyor, yine yanlamasına uzanıyor. Ama bu kez ben uzanmıyorum. Uzanırsam çünkü gibi uyuyakalabilirim.

Kuşlar ne kadar güzel ötüyor. En çok da yusufçuklar. Uykum yarım kaldı ya, gözlerimden uyku akıyor. Ama hayır, bugün çünkü gibi uyuyakalmayacağım. Sessizce yolun biraz altındaki kuşburnu ağaçlarının yanına gidiyorum.

Barlas amca, belki yarım saat, belki yarım saatten de fazla bir zaman öylece yatıyor. Uyuyor mu acaba? Onu bilemiyorum. Yoksa kuş seslerini mi dinliyor. Selvinaz teyzeye söz verdim, bugün kesinlikle uyumayacağım.

Tam güneş doğmaya başlayınca, Barlas amca uzandığı yerden yavaşça kalkıyor. Yine yavaş adımlarla yürüyerek dereye iniyor. Köprüye kadar gitmiyor, hemen oracığındaki dereye geçiyor karşıya. Zaten dereye su filan pek kalmamış, neredeyse kurumuş. Aynı yavaşlıkta yürüyorum gerisinden. Dereye gelince taşların üzerine basarak karşıya geçiyorum. İki bağın arasında dar bir yolak var. Oradan yürüyor. Ben de sessizce arkasından yürüyorum. Demek hiç ses çıkarmıyorum ki, dönüp de arkasına bile bakmıyor. Helal olsun bana, iyi beceriyorum işimi, hiç belli etmiyorum izlediğimi.

Yolda kimsecikler yok. Ana yola varıyoruz. Zaten bundan sonra izlendiğini anlamaz bile; bundan sonrası çok kolay.

Pazar yerine doğru yürüyor, tek tük köylüler gelmiş, sebze meyve sandıklarının başında bekliyorlar. Sebze, meyvelerden güzel kokular geliyor. Yanındaki dükkânlar da açılıyor tek tek. Barlas amca üzüm sandığının başındaki bir köylüyle konuşuyor. Tanışıyorlar herhâlde. Sandıktan iki salkım üzüm alıyor, para uzatıyor köylüye, köylü almak istemiyor. Üsteleyip veriyor parasını.

Başka köylüler, başka adamlar geliyor, çok geçmeden kalabalıklaşıyor pazar yeri.

Ben pazarın bir köşesinde birini bekliyormuş gibi duruyorum. Zaten tanıdığım kimseyi göremiyorum aralarında.

Barlas amca, pazar yerinden çıkıyor, ben de çıkıyorum. Fırından bir ekmek alıyor, iş yerine doğru yürüyor. Zaten dükkânını biliyorum. Üzüm poşetini yere, üzerine de ekmeğini koyarak iş yerinin kepengini kaldırıyor, sonra da kapısını açıyor.

İçeri giriyor. Yere su serpeleyip süpürüyor.

Tam karşısında bir akasya ağacı var. Ağacın dibinde birini bekliyormuş gibi yaparak sessiz duruyorum.

Üzümü yıkayıp, masanın üzerine bir gazete sererek üzerine koyuyor. Şimdi de radyosunu açacaktır, üzüm ekmeğini yiyecektir, yarım kalan işini yapacaktır, müşterilerini bekleyecektir... Daha ne durayım, eve doğru yürüyorum.

Eve vardığımda Selvinaz teyzeyi yine kapının önünde, yine elinde süpürgeyle beklerken görüyorum. Sözde oraları süpürüyormuş gibi yapıyor.

Gördüklerimi aynen anlatıyorum.

“Yani,” diyor, “derede, yolda, pazar yerinde, iş yerinde yanında bir kadın filan görmedin değil mi?”

“Yok, Selvinaz teyze görmedim. Zaten derede bir Barlas amca vardı, bir de ağaçlarla kuşlar vardı. En çok da yusufçuklar. Her taraftan yusufçuk sesleri geliyordu. Belki yarım saat öyle yatıp yusufçukları dinledi. Uyudu mu bilmiyorum. Zaten pazar yerine de kadınlar gelmez ki...”

Selvinaz teyze sevinir gibiydi, hafiften gülümser gibi yaptı ya da bana öyle geldi. Elinde sakladığı kâğıt beşliği elime sıkıştırdı.

“Demek her sabah erkenden kalkıp gitmeleri yusufçukları dinlemek içinmiş ha! Demek yusufçuk işiymiş ha!”

“Yusufçuk işiymiş Selvinaz teyze!”

“Sağolasın, ayaklarına sağlık!”

Arkasından ekliyor:

“Bunu kimseye söylemezsin değil mi? İkimizin arasında kalsın. Bir de annen biliyor. Zaten annenden söz çıkmaz.”

“Hiç söyler miyim Selvinaz teyze, zaten söz verdik bir kere. Benden söz çıkar mı?”

“Biliyorum çıkmaz.”

“Öyleyse!”

Barlas amcayla, Selvinaz teyze çoğa kalmadı evlendiler. Selvinaz teyze, Barlas amcanın evine gelin gitti. Selvinaz teyzenin iki, Barlas amcanın üç çocuğu vardı. Evlenince beş çocukları oldu.

Selvinaz teyzeye bu olayı kimseye söylememeye söz vermiştim. Yıllar sonra da olsa, şimdi bu öyküyü yazmakla yanlış mı yapıyorum acaba? Ya bu öyküyü okuyan birisi Selvinaz teyzeye haber uçurursa, ya da bu öyküyü Selvinaz teyze okursa... Okuma yazması var mıydı acaba Selvinaz teyzenin.

Olmaz ya, hadi olursa, birisi Selvinaz teyzeye haber uçurursa, ya da birisi bu öyküyü Selvinaz teyzeye okursa, hatta eğer okuma yazması varsa Selvinaz teyze kendisi okursa... Selvinaz teyze: “Hani bana söz verdiğdin, hani bu ‘yusufçuk işini’ kimselere söylemeyecektin,” der miydi acaba?